

Η Παρουσία της Ορθόδοξης πρότασης στη Δύση

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Ολοκληρώνουμε σήμερα τη δημοσίευση της αποκλειστικής συνέντευξης που έδωσε στην “Πεμπτουσία” η γνωστή Βιοηθικολόγος *Cornelia Delkeskamp-Hayes*, και δημοσιεύεται εδώ σε μετάφραση της συνεργάτιδός μας Φιλοθέης. Στο καταληκτήριο τμήμα του λόγου της, η διαπρεπής επιστήμων επεξηγεί περισσότερο τις απόψεις για τις προκλήσεις που θέτει η σύγχρονη δυτική πραγματικότητα στον ορθόδοξο τρόπο ζωής και οι αντίστοιχες δικές του απαντήσεις.

Μια άλλη πρόκληση έχει να κάνει με τον τρόπο που η Ορθόδοξη Εκκλησία παρουσιάζει τον εαυτό της, τουλάχιστον στην Ευρώπη. Εδώ, σε αντίθεση με την Αμερική, κάθε επισκοπή υπηρετεί τους δικούς της μετανάστες σε γλώσσα που είναι ακατανόητη σε κάποιον που τυγχάνει να εισέλθει. Εμείς οι ντόπιοι θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι τα παιδιά των μεταναστών να μην καταλαβαίνουν πια αυτή την

ξένη γλώσσα και να απαιτήσουν την τοπική. Επί πλέον στην Ευρώπη, σε αντίθεση με την Αμερική, οι Ορθόδοξες εκκλησίες είναι κατά κανόνα φτωχές. Οι πλούσιες επισκοπές δεν είναι διατεθειμένες να μοιραστούν τα κτίρια τους με τις φτωχότερες.

Επομένως η πλειοψηφία αυτών των ενοριών εξαρτούν την επιβίωσή τους από την οικονομική υποστήριξη και φιλοξενία που παρέχεται γενναιόδωρα από το Δυτικό Χριστιανισμό. Με την προσφορά μιας τέτοιας υποστήριξης, εξασφαλίζεται μια ειρηνική «οικουμενική» συνεργασία, με την προϋπόθεση ότι δεν λαμβάνει χώρα «προσηλυτισμός». Για μένα αυτή είναι μια πολύ επώδυνη κατάσταση, γιατί έχω ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου ως Προτεστάντισσα, και παρόλο που είχα τις καλύτερες εμπειρίες εξομολόγησης, εντούτοις παρέμεινα χωρίς κατάλληλη καθοδήγηση.

Από την άλλη, η εμπειρία μου στις Ηνωμένες Πολιτείες με ξύπνησε στους κινδύνους που ενέχονται στην γρήγορη αποδοχή αυτών που μεταστρέφονται, ειδικά όταν πρόκειται για ολόκληρες κοινότητες με τους ιερείς τους. Είναι δύσκολο για κάποιον να αποβάλει τις λογικές και συναισθηματικές του συνήθειες. Είναι επίσης δύσκολο να πηγαίνει κανείς ενάντια στο ρεύμα. Είναι πολύ δύσκολο να διακρίνει κάποιος την ελαφρά αλλά καθοριστική παραπλάνηση που συνοδεύει την αποδοχή των ετεροδόξων Χριστιανισμών για το «καλό» της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της κοινωνικής αλληλεγγύης, της δικαιοσύνης, της συμπερίληψης και της ανοχής.

Είναι δελεαστικό για κάποιον να διοχετεύσει την πολιτισμική του κριτική σε παράπονα για τον καπιταλισμό και τις στρατιωτικές εγκαταστάσεις (για τις οποίες δεν μπορεί να κάνει και τίποτε), αντί να επικεντρωθεί στην ευρεία άγνοια για την αποκατάσταση της ανθρώπινης φύσης από τον Χριστό (καθώς και τις απαιτήσεις που επιβάλλει σε φανερά προσωπικό επίπεδο σε όσους αποκαθίστανται). Πολλοί Ορθόδοξοι της Δύσης, και όχι μόνο οι νεοφώτιστοι, έχουν μολυνθεί από τον ιό τού να θέλουν να «ταιριάζουν». Γι' αυτό επιτρέπουν στον εαυτό τους να ξεφεύγει από την απλή πρακτική της υπακοής και της ταπείνωσης, που περνά κάθε εξέταση στην καθημερινή οικογενειακή και επαγγελματική ζωή.

Αρκετοί καλά προσαρμοσμένοι Ορθόδοξοι στη Δύση έχουν διανοητικοποιήσει, εσωτερικεύσει και ψυχολογοποιήσει την πίστη τους. Δεν πηγαίνουν στην εξομολόγηση συχνά ούτε και προετοιμάζονται για τη Θεία Κοινωνία. Δεν αγωνίζονται να τηρήσουν ένα πρόγραμμα προσευχής ή νηστείας. Έχοντας στερηθεί της προστασίας που προσφέρει τέτοια βασική άσκηση, ακόμα και Ορθόδοξοι ακαδημαϊκοί θεολόγοι και ιερείς και επομένως οι πλέον «ταλαντούχοι» που θα μπορούσαν να προσηλυτίσουν «τα έθνη», έχουν χάσει τη γεύση του αλατός

τους. Υιοθετούν μια γλώσσα (και οι ιερείς υιοθετούν ένα τρόπο ξυρίσματος και αμφίεσης), η οποία δεν καταφέρνει να δείξει τη διαφορά που κάνει η Ορθοδοξία. Αν εμείς οι Ορθόδοξοι ακαδημαϊκοί μιλούμε (και οι ιερείς μας φαίνονται) όπως όλους τους άλλους στην κοσμική Δύση, τότε στερούμε αυτούς τους οποίους θα έπρεπε να βοηθήσουμε με αγάπη να επιστρέψουν πίσω στην Εκκλησία μια ευκαιρία να προσέξουν εκ πρώτης όψεως την πρόσκλησή μας.

Για να είμαστε ειλικρινείς δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά στη ζωή από το να βρει κανείς τελικά την Εκκλησία. Ωστόσο ο αρχάριος θα συναντήσει επίσης παγίδες και πειρασμούς. Χρειάζεται καθοδήγηση από τους ειδικούς. Για ένα ολόκληρο χρόνο η νονά μου, η Σούζαν Engelhardt, «μου κρατούσε το χέρι» μέσω μακρών τηλεφωνικών συνδιαλέξεων κάθε εβδομάδα.

Επί πλέον δεν μπορώ να σταματήσω να ευχαριστώ τους Engelhardt για την προσπάθεια που έκαναν να μου βρουν τη σωστή για μένα καθοδήγηση: Τον Αρχιμανδρίτη Σπυρίδωνα Grolimund της σκήτης του Αγίου Σπυρίδωνα στο Geilnau. Σ' αυτόν βρήκα ένα πατέρα που απαντούσε στις πλείστες από τις επείγουσες ερωτήσεις μου αμέσως, που με έπειθε να μεταθέσω για αργότερα άλλα ερωτήματα όταν χρειαζόμουν περισσότερη μελέτη, που σταματούσε αμέσως κάθε πλάνη, που με προστάτευσε από όλους τους εχθρούς μου, που προσανατολίζει τον αγώνα μου, που αποθαρρύνει τα λάθη μου, που προσφέρει τους δικούς του και τις αδελφότητάς του αγώνες ως παραδείγματα που ενθαρρύνουν την ταπείνωση, αλλά κυρίως που στηρίζει τον αγώνα μου μέσω της άγιας προσευχής του.

Έτσι, για να επιστρέψουμε πίσω στην ερώτηση σας, η απάντησή μου εξακολουθεί να είναι κάπως παραδοσιακή: Ο «ρόλος της Ορθοδοξίας στη Δύση σήμερα» είναι να παράγει (ή να εμφυτεύσει) τέτοιους γέροντες. Γύρω τους μαζεύονται τόσο οι απογοητευμένοι μη-Χριστιανοί όσο και οι επίδοξοι Χριστιανοί, οι οποίοι διαβιούν μέσα στην πνευματική καταστροφή που άφησε πίσω της ένας διαστρεβλωμένος Χριστιανισμός και οι ακόμα πιο διεστραμμένοι εχθροί του. Καταφέρνουν με κάποιο τρόπο να αντέξουν τις ξηρές γι αυτούς ακολουθίες στα Σερβικά, τα Ελληνικά και τα Ρωσικά, που δεν καταλαβαίνουν, και κάποτε και στα Γερμανικά που δύσκολα κατανοούν. Καταφέρνουν να πνίξουν την απογοήτευσή τους όταν το πλήθος τους εμποδίζει να μιλήσουν με τον Πατέρα (πάλι!), καταφέρνουν να ξαναέρθουν, καταφέρνουν ν' ακούσουν τις κάποτε επώδυνες συμβουλές του και αγωνίζονται να τις ακολουθήσουν και να βρουν στην ενοικούσα αγάπη της συμβουλής του τη δόξα του Θεού.